

פרשת פנחס

בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי..הִנְבִּי נִתֵּן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם' - תְּשׁוּלֹם הַקִּנְאוֹת הוּא ה'שְׁלוֹם' (כו, יא-יב)

הקנאות מידה טובה היא מאד וכמו שאחז"ל ב'ברכות' (לג.): 'גדולה נקמה שניתנה בין שתי שמות שנאמר: "קל נקמות ה' " (תהילים' צד). ואמרו: "במילתיה מיהא גדולה היא" .

אך כמובן שזקוקה היא הקנאות לטוהר וזיקוק המחשבה, כל סטיה קלה בטוהר המחשבה הופכת את מעשה הקנאות, ממעשה טוב ונפלא למעשה רע ואכזר.

על האדם לטהר מחשבותיו לזקק נגיעותיו, טרם יגש למעשה הקנאות. ומשמגיע לידי כך ומקנא לד' אלקיו, אין בזה לא מריבה ולא שנאה, לא רוע ולא אכזריות, אלא מעשה תקון העולם.

למעשה של תקון העולם, המידה כנגד מידה היא נתינת ברית השלום, שאין לך 'כְּלִי מִחֶזֶק בְּרִכָּה לְיִשְׂרָאֵל אֲלֵא הַשְׁלוֹם, שְׁנֶאֱמַר: (תהילים' כט) "ה' עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן ה' יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשְׁלוֹם" ('עוקצין' ג).

השלום מורה על השלמות של הכלל, זו היא המידה המתאימה לינתן למי שקינא לד' אלוֹקֵיו באמת ובתמים, כיון שבכך משלים הוא את רצונו של ה' ומתקן הוא את הפרצות, אף שלעיני בשר נראה דבר זה, כמו מחלוקת חלילה, אין זה, אלא שלום.

ורמז רמז לכך ה'חַתֵּם סוֹפֵר' באומרו: שמחלוקת היא בגימטריא: "שְׁלוֹם כָּב" (תהילים' קיט). ללמדך שהמחלוקת הנעשית ע"י תלמיד חכם גדול הדור, אינה אלא "שְׁלוֹם כָּב".